4de. JAARGANG. CURACAO DEN 10n DECEMBER 1887. N° 206

AMIGOE DI CURACAO

WEEKBLAD VOOR DE CURAÇAOSCHE EILANDEN.

Dit Blad verschijnt elken Zaterdag.
Abonnementsprijs voor Curaçao, Bonaire en Aruba per drie maanden fl. 2,— met vooruitbetaling.
Voor het Buitenland per jaar fl. 10,—
Afzonderlijke nummers fl. 0,25.
Prijs der Advertentiën van 1 tot 7 regels fl. 0,50, voor elken regel meer fl. 0,07½.

BUREAU VAN DIT BLAD
PLEIN VAN PIETERMAAI, N° 129.

De Agentuur:
JAN ELLIS, *Curaçao,* — Otrabanda.
JUAN CAPRILES, *Aruba,* — Playa.
JOSÉ A. ROSA HERRERA, *Bonaire.* — Playa.
UITSLUITEND AGENT VOOR FRANKRIJK
Teissedre, 39 Rue Paradis Poissonnière, Parijs.

E Coerant aki ta sali toer Dia Sabra.
Su prijs di Abonnement ta fl. 2.— pa tres luna, pagar padilanti.
Pa lugarnan foi Curaçao, Bonaire i Aruba fl 10.— pa anja.
Un number só fl. 0,25.
Un anuncio di 1 té 7 regel, fl 0,50, cada regel mas fl. 0,07½.

Rome, de hoofdstad des Pausen.

II (*Slot*).

Meer in 't bijzonder moet van Rome, in vergelijking met de overige steden van de oorspronkelijke Kerkelijke Staten, getuigd worden, dat het zich als het ware volkomen met 't Pauselijk karakter *vereenzelvigd* heeft gedurende den loop van 18 eeuwen.

Niets wordt heden verzuimd om aan de Eeuwige Stad het uiterlijk aanschijn van eene militaire en industrieële stad te geven, met het doel om zijn traditioneel Pauselijk karakter te neutraliseeren. Doch onmogelijk is het den Pauselijken roem en de Pauselijke weldaden uit te wisschen, die in Rome's monumenten gebeiteld en in de geschiedenis van alle eeuwen gegriffeld staan. Geen stad ter wereld, waar door een gouvernement, dat zich opgeworpen heeft, zoozeer alles aangewend wordt, om hare vorige gebieders in 't duister te stellen, niettegenstaande zij daar nog steeds als souvereine Opperpriesters leven, — en waar tevens het volksgeweten tot in zijne handelingen en zelfs tot in zijne liberale uitingen zich zoozeer doordrongen toont van der Pausen macht en van hunnen veelbeteekenenden politieken invloed. „ Op zulke krachtige en op zoovele titels, waardoor Rome aan de Opperpriesters behoort, heeft nooit eenig vorst ten aanzien van eenige stad van zijn Rijk kunnen wijzen."

Het is waarlijk treurig, dat in onzen tijd onophoudelijk de redenen van hetgeen de loop der eeuwen op grootsche wijze heeft tot stand gebracht, den mensch moeten ingeprent worden; te moeten zien hoe de sceptische tijdgeest het menschelijk verstand tot steeds meer versnelden zoogenaamden vooruitgang voortzweept, daarentegen de wijze lessen der geschiedenis op den achtergrond stelt. Voor een ieder is het steeds duidelijk geweest waarom juist te Rome een souvereine Paus niet aan eenige andere, aan geene aardsche macht behoort onderworpen te zijn. Rome toch is ontwijfelbaar het middelpunt van het *hoogste gezag in de wereld,* dewijl het een geestelijk gezag is. De bemoeiingen van dit gezag zijn zoowel wegens haar aantal als wegens haren aard onmetelijk. De geheele aardbol met zijne veelvuldige belangen van den meest teederen aard staat onafgebroken voor de oogen des Hoogen Opperpriesters. Van alle zijden der wereld wordt voortdurend licht en het oordeel afgevraagd betreffende de rijke verscheidenheid van geestelijke belangen, waarover in de praktijk twijfel ontstaan is: redenen, waarom te Rome instellingen zijn in 't leven geroepen, die enkel aan eene Pauselijke residentie eigen kunnen zijn.

Met recht mag de onbevooroordeelde zich dus af vragen hoe het mogelijk is op een oogenblik, waarop alle partijen het eens zijn, dat de toestand des Pausen te Rome ondragelijk is, —hoe het mogelijk is, dat er staatslieden zijn, die den Paus durven aanraden eenvoudig van de vordering des herstels der tijdelijke macht *af te zien.* Er zijn publicisten, die verder gaan. Zij loochenen in de Kerk het universeel karakter niet, haar uitsluitend eigen. Toch durven zij er voor den Paus als het ware een plicht in zien, dat hij, van de heerschappij van Rome afziende, zich boven dat slechts *tijdelijke* en *voorbijgaande (sic)* wete te verheffen. Alsof Christus' Rijk niet *in* deze wereld bestond, doch eerst hiernamaals een aanvang zou nemen. De Kerk moet volgens die publcisten meer werkelijk *Katholiek,* d. i. *voor allen,* — ja, meer *democratisch* worden, zooals heden de volken. Het opperste gezag, geroepen om de orde in de wereld te handhaven, zou zich dus volgens hunne meening juist naar de luimen van hen moeten richten, die onderwezen moeten worden. 'De verklaring van Gods wil zou bij de menigte te vinden zijn!

Steeds heeft een ieder geleerd, dat daar, waar eene wet is, ook een rechter, een gezag behoort te zijn, die de wet interpreteert en toepast. Waarom dan niet, als er een hoogste leeraarsambt bestaat, aan hetwelk Gods Zoon de verklaring der goddelijke wet heeft toevertrouwd, een leeraarsambt, geroepen om de Staten te leeren, dat zij, evenals de individuën, God moeten eeren, en wel in den *vorm* en *op de wijze, zooals Hij getoond heeft dit te willen?* (1)

Nimmer is er aan getwijfeld, dat zoodanig gezag niet alleen door niemand in zijne uitoefening mag belemmerd worden, maar zelfs dat dit „ niet belemmerd zijn" voor allen duidelijk behoort te wezen. Zoodanige vrijheid en onafhankelijkheid op de zetelplaats zelve des Hoogen Opperpriesters is in overeenstemming met het karakter van *openbaarheid,* van publiciteit, waardoor de Kerk zich als de meest volmaakte wereldinstelling van alle andere instellingen onderscheidt.

Hoe groot de macht bijv. der Vrijmetselarij ook moge zijn — aan welke sommigen zelfs die van een Staat van den tweeden rang willen toeschrijven — is er wel niemand, die er aan denkt, het hoofd der Vrijmetselarij, die de rede als souverein huldigt, ook al betreedt zij het terrein der zonde en der schanddaden, tot souverein te verheffen.

De reden van die moderne, ongezonde opvatting ligt vooral in de Reformatie. De Reformatie is toch oorzaak geweest, dat men den individueelen geest tot rechter heeft verheven, zelts in 't hoogste ressort over alle dogmata van den godsdienst en over alle wetten der moraal. Dit leidt onmiddellijk tot de democratiseering en tot de secularisatie van het geestelijk gezag, en dus tot fnuiking van 't souverein gezag in de opvolgers van den H. Petrus.

De Katholieke geloovigen, zich aan het onfeilbaar gezag des Pausen eerbiedig onderwerpende, hebben van hunne zijde het recht aanspraak te maken om te Rome, „ in volle *vertrouwen* en *veiligheid* de hulde, de getrouwheid en gehoorzaamheid te kunnen bewijzen aan den Paus, welke zij hem in geweten verschuldigd zijn," en hem die hulde te komen bewijzen, hetzij individueel, hetzij bij pelgrimages.

Maar ook hebben zij recht zich te Rome als aan de bron van het hoogste heil te komen laven en stichten. En dit dewijl zij beseffen dat daar „ meer dan elders, de mogelijkheid moet bestaan, zonder vrees van storing,

(1) Encycliek *Immortale Dei.*

FEUILLETON.

DE MISSIONARISSEN.

—o—

V

Nu sloegen allen tot vertwijfeling over; velen bereidden zich reeds, onder zuchten en tranen, de soldaten te volgen, en namen van hunne woningen en bloedverwanten een hartroerend afscheid. De maan bescheen met een doffen schijn dat tafereel van jammer en ontzetting. Zie, daar drong een man haastig door het jammerende volk naar de tent van den aanvoerder. Allen treden van schrik achteruit. Hoe! staan dan de dooden uit hunne graven op? Het is pater Andreas, de nog zoo even mishandelde en gruwzaam ter dood veroordeelde Andreas. Hij verlangt den krijgsoverste te spreken. De schildwachten weigeren hem den toegang, doch Andreas laat zich niet afschrikken en verklaart, op een nadrukkelijken toon, dat hij den overste iets gewichtigs heeft mede te deelen. Deze had reeds deze hevige woordenwisseling vernomen en trad buiten zijn tent om naar de reden daarvan te vernemen. Nauwelijks heeft hij den geestelijke erkend, of op hetzelfde oogenblik snelt hij naar hem toe, valt op zijn knieën voor hem neder en omhelst eerbiedig zijne handen en zijne kleederen. De priester heft hem minzaam op en knelt hem in Zijne armen. In stomme verbazing staren alle omstanders dit hun onbegrijpelijk tooneel aan. Julianus — zoo heette de overste — was vroeger een ouderloos, hulpbehoevend jongeling geweest, doch Andreas had hem tot zich genomen en hem als een vader opgevoed; vandaar dat deze nog altijd met eene buitengewone liefde aan hem was verbonden. Op dit oogenblik zagen zij elkander na eene langdurige scheiding weder. Nu sprak pater Andreas met eene innig bewogene stem: „ Gij zijt het alzoo, mijn zoon, wiens hand ons met dood en verderf komt bedreigen?" — „Denkt gij zoo slecht van mij, mijn Vader?" antwoordde de overste, en zijn oog vonkelde onwillekeurig; „ slechts dengene zal eene rechtvaardige straf treffen, die in het dorp zich aan verzet tegen de bevelen des keizers heeft schuldig gemaakt. Gij zijt nog slechts vreemdeling onder hen, en zijt met hunne trotschheid en wulpschheid niet bekend; men heeft reeds veel te lang geduld met hen gebruikt; thans is de tijd van hunne straf aangebroken" — „ Gij dwaalt," hernam pater Andreas", ik weet maar al te zeer, welke arglistigheid en verstoktheid in het hart van die woeste menschen huisvest. Ben ik zelf niet nog dezen nacht ternauwernood aan hunnen gruwzamen moordlust ontkomen?

Maar ik weet ook dat, even gelijk de vriendelijke boven ons schijnende maan de duisternis van den nacht is komen verlichten, zoo ook het heldere licht van het Evangelie de dwalingen van hun hart zal komen ophelderen. Als een bode des vredes en dienaar van den God van liefde ben ik in deze dalen tot hen gekomen, en getrouwe broeders staan aan mijne zijde. Reeds heeft menig geloovig hart zich met vertrouwen voor de waarheid geopend, en ik heb een zoet voorgevoel, dat de liefde tot Jezus daarin geplant is. Ach, ik bid U, verstoor dezen mijnen vredelievenden arbeid niet; laat de weeklacht der vertwijfeling door deze dalen niet weergalmen, daar waar de vrome gezangen tot Gods glorie reeds worden gehoord.

Indien de oneindige lankmoedigheid van God de boosheid van dit

eener volledige ontvouwing van het Katholieke leven, benevens de plechtigheid van den eeredienst, den eerbied en de openbare inachtneming der wetten der Kerk, het vreedzaam en wettig bestaan van alle Katholieke instellingen."

Zou een katholiek Chinees of Paraguayaan-ofschoon zich slechts een zwak denkbeeld kunnende vormen van de actuëele verhoudingen tusschen Vaticaan en Quirinaal—zich wel kunnen voorstellen, dat het in de zetelplaats van den Stedehouder van Christus op aarde ongeoorloofd is openbare kerkelijkelijke ommegangen te houden?—dat op het Katholieke kerkhof dier zetelplaats lijkverbrandingen plaats hebben, ofschoon openlijk, in beginsel, door dien Stedehouder verboden?—dat daar, aan den voet van het Vaticaan, een minister van een zich te Rome opgedrongen hebbend gouvernement den Paus durft noemen den grootsten vijand van Italië?— dat daar op het Katholiek kerkhof een liberaal in een rede openlijk den kardinaal-secretaris durft berispen, omdat deze de rechten van den H. Stoel verdedigde?

Doch eenmaal met den ondragelijken toestand des Hoogepriesters in zijn eigen zetelplaats bekend geworden, zal de door afstand verst verwijderde Katholiek, niet minder dan de geheele Katholiciteit, ten zeerste de vrijheid van haar opperhoofd verlangen en nimmer tot rust worden gebracht, voordat recht wordt gedaan aan hare billijkste eischen, hetzij uit eigen beweging door 't officiëel Italië, hetzij door de gezamenlijke Mogendheden.

Hoe zou de Katholieke geloovige kunnen rusten, als hij zich de woorden herinnert, reeds in 1863 in de *Diritto* geuit, en die Mazzini's leus weergaven: "de dag, waarop wij Rome zullen binnentrekken, zullen wij niet enkel Italië werkelijk één gemaakt, *maar zullen wij het Pausdom vernietigd hebben*." Neen, de rechtschapen Katholiek zal waken, vertrouwende op Gods belofte, tot dat den Paus recht verschaft is.

Leon XIII, Papa.

Na toer crejentenan den Hesu Cristoe, koe lo mira e letranan-aki, salvacion i bendicion apostólica.

—o—

Si Dios permiti, Nos lo celebra solemnidad di Nos hubileo sacerdotal riba promé dia di anja koe ta bini, i p'esai toer nacion di mundoe i familianan di toer categoria ta alegra nan; di toer manera, den e tempoe aki di tantoe dificultad, nan ta trece pa Nos, koe manoe di Dios a pone riba Silja di San Pedro, testimonio solemne di nan fe, di nan amor, di nan respeto i nan felicitacion. Nos ta acepta e pruebananai pa Nos trasmiti nan na Dios, koe ta consola Nos den Nos sufrimentoe, i Nos ta pidi E, sin stop, pa E bendisjona rebanjo di Senjor, pa E duné Su gracia i e paz i union asina tantoe tempoe desear.

Tocar pa e prueba públiconan-ai di amor i di piedad tradicional, i pa satisface pidimentoenan hacir na Nos, pa koe toer jioenan tin algun probecho for di e fiesta di nan Tata pa nan gana felicidad eterna, Nos a resolve di habri tesoronan di Iglesia, koe Dios a confia na Nos manoe pa dispone di nan.

P'esai, pa forza di misericordia di Dios, confiando riba autoridad di Su apostelnan Pedro i Pablo:

Na toer i na cada un di crejentenan den Hesu Cristoe, sea homber ó mohé, koe lo bini na Roma na ocasion di Nos hubileo sacerdotal, pa duna públicamente na nomber di nan pueblo prueba di nan piedad i nan amor i pa moestra coe obediencia e respeto, koe nan debe na e autoridad di mas haltoe, koe Dios a confia Nos; na mes tempoe na toer crejente, sea homber ó mohé, koe lo sigui e peregrinacionnan den nan spiritu i coe nan coerazon; asina mes tambe na toer esnan i na cada un di nan, koe, di ki manera koe ta, contribui na bon i feliz resultado di e peregrinacion piadosonan.

Nos ta duna den Senjor indulgencia plenaria i pordon di nan picar, tantoe riba dia di Nos fiesta, senjalar mas adilanti, como riba e dia di fiesta, koe lo sigui inmediatamente riba e novena di oracion, koe cada hende por renoba na su gustoe den e tempoe koe Nos ta duna mas abao, si promé koe dia di Nos hubileo sacerdotal, esta: dia 1o. di Januari koe ta bini, nan tene un novena, lesa cincoe misterio di Santoe Rosario, i si nan renoba e novena durante e tempoe, koe lo ta fihar pa e peregrinacionnan; ademas di e novena, si nan bisjita misa di nan parokia ó un otro misa ó un lugá di oracion público i reza pidi Dios armonia den principe Cristiannan, destruccion di heregianan, conbersion di pecadornan i triunfo di nos Mama Santa Iglesia.

Ademas na toer esnan i na cada un, koe, a lo menos lo tene e novenanan, manera ta bisa arriba, coe un coerazon jen di contricion, riba ki dia koe ta di e novenanan. Nos ta pordona, segun formula di costumber di Iglesia, tres cientoe dia di penitencia, koe lo por tabata poner riba nan ó koe nan lo meste paga di algun otro manera. I Nos ta permiti, koe toer e indulgencianan-aki i cada un di nan por ta ganar pa almanan di purgatorio, ma solamente pa e anja-aki.

Al fin Nos kier, koe e mes confianza koe hende duna na e letranan-aki, si en caso nan worde presentar, sea dunar tambe na ehemplar imprimirnan, firmar pa un ó otro notario público i marcar coe seljo di un persona revestir coe dignidad sacerdotal.

Dunar na Roma, na San Pedro, bao di aniljo di Piscador, dia 1o. di October MDCCCLXXXVII, di diez anja di Nos Pontificado.

(L✝S) Cardenal Ledochowski.

STAND DER MAAN.

N. M. 14 December 2 u. 45 min. p. m.

Opkomst der Zon:
15 December 6 u. 18 min.

Ondergang der Zon:
15 December 5 u. 42 min.

NIEUWSBERICHTEN.

CURACAO.

—Volgens berichten met de laatste mail uit Holland ontvangen, zou Mgr. H. A. M. Joosten den 8n. dezer maand, op het feest der Onbevlekte Ontvangenis van Maria, te Utrecht tot bisschop geconsacreerd worden.

—Met genoegen hebben wij in de Nederlandsche couranten gelezen dat de Zeer Eerw. Heer A. J. van Koolwijk, voorheen Pastoor te Oranjestad op het eiland Aruba, door Z. M. den Koning benoemd is tot ridder der Orde van den Nederlandschen Leeuw.

—Op hare reis van New York herwaarts heeft de Amerikaansche stoomboot *Valencia* van de *Red „D" Line* op de hoogte van Puerto Rico zwaar weer gehad, hetgeen de oorzaak was van hare late aankomst alhier.

—Verleden Zondag had een man het ongeluk halverwege de haven uit een pontje in het water te vallen. Niettegenstaande verscheidene pontjesvaarders aanstonds gereed stonden om den drenkeling te redden, was hij bijna het slachtoffer geworden van hun schrik en verslagenheid. Na heel wat moeite gelukte het eindelijk hem behouden aan wal te brengen.

—Donderdag jl. is er een zware regen gevallen hier in het stadsdistrict, en naar wij kunnen gissen, ook over het geheele eiland. De eenvoudige bewoners van *Westpunt* hadden dit reeds dagen te voren voorspeld. Als de zee *braboe* is bij kalm en rustig weer, duidt dit, naar hun zeggen, onfeilbaar zeker aan, dat men een flinke regen kan verwachten.

Meer en meer worden wij hierdoor in onze reeds uitgesprokene verwachting bevestigd dat 't een vruchtbaar jaar zal zijn voor Curaçao. God geve, dat 't op eene tweevoudige wijze heilzaam zij voor zijn bewoners.

—*De Vrijmoedige* had deze week een bericht in zijne kolommen opgenomen, dat wij niet *volkomen* achten. Duidelijkheidshalve, ter voorkoming van ieder misverstand bij onze lezers, willen wij het onze hieraan toevoegen. "Al de Roomsche leden," zoo lezen wij in *De Vrijmoedige*, "stemden tegen de verbetering van onze strijdkrachten." Hierbij behoort de reden gelezen te worden van dat tegenstemmen: *omdat* de Katholieke leden van meening waren, dat door aanneming van de defensie-wet, de weg bereid was voor algemeenen dienstplicht. En hiertegen kwamen hun principes in verzet.

Van een geestelijke, een zekere Biegelaar, die volgens de lezing van *De Vrijmoedige* zich tegelijk met Mr. Reekers bij de tegenpartij zou aangesloten hebben, en die dus ook zitting zou hebben in de Kamers—daarvan is, in zoover 't ons heugt, en in zoover wij op verschillende wijze informatie's hebben genomen, niets bekend. Is genoemde Eerw. geestelijke een privaat persoon, die op de een of andere wijze zijn gevoelen heeft uitgesproken—dan is 't de vermelding niet waard.

NEDERLAND.

— Mgr. Rinaldini, de nieuwe vertegenwoordiger van den H. Stoel bij het Nederlandsche Hof is den 3n. November jl. te 's-Gravenhage aangekomen, na eenigen tijd te Brussel vertoefd te hebben. Voor zijn vertrek uit Brussel had er aan het Departement van Buitenlandsche Zaken en bij den Nederlandschen gezant in België een afscheidsdiner plaats van den nieuwen titularis.

— De algemeene beraadslagingen over de ontwerpen der grondwetsherziening in de Eerste Kamer werden den 5n. November geopend.

De heeren De Bruijn en Elout gaven de redenen op waarom zij thans voor de additioneele artikelen zouden stemmen. De heer Von Nispen verklaarde in het tegenwoordig standpunt alle hoofdstukken, behalve Defensie, aan te nemen. Omtrent dit laatste hoofdstuk verklaarde de heer De Sitter, ook namens 5 leden, van het vroeger afkeurend votum terug te komen. De heer Roëll beval speciaal aan de aanneming van troonsopvolging en defensie.

Uit de regeeringsantwoorden bleek, dat de afkondiging der nieuwe grondwet uiterlijk einde November of begin dezer maand zou geschieden.

De minister van Oorlog verklaarde, dat reeds nu een schema der regeling van de levende strijdkrachten bij zijn departement gereed lag.

Bij het IIIe Hoofdstuk verklaarde de minister Heemskerk nog eens uitdrukkelijk, dat algemeen stemrecht is uitgesloten.

Alle hoofdstukken werden daarna met groote meerderheid of eenparig aangenomen.

De grootste minderheid was 9, o. a. bij defensie, waartegen alleen Katholieke leden stemden.

De Voorzitter en de minister Heemskerk wisselden dankbetuigingen, onder inroeping van den Hemelschen zegen voor de toekomst.

De heer Elout heeft zijn ontslag ingediend wegens gevorderden leeftijd. De vergadering is daarop tot nadere bijeenroeping gescheiden.

— Volgens Amerikaansche couranten is er een ontzettend ongeluk gebeurd met het Nederlandsche stoomschip *W. A. Scholten* op zijn reis van Rotterdam naar New York. Op de hoogte van Dover is genoemde boot aangevaren door een kolenschip *Rose Mary*. Onmiddellijk na de botsing begon de *Scholten* te zinken, met het ongelukkig gevolg dat er circa 140 passagiers bij dien ramp het leven verloren hebben.

BUITENLAND.

ITALIË.—Naar de *Osservatore Romano* meldt, heeft Kardinaal Von Hohenlohe den H. Vader de gelukwenschen van den Duitschen kroonprins aangeboden ter gelegenheid van zijn Pauselijk jubilé. Ook de prinsregent en de koningin-moeder van Beieren richtten een brief, vergezeld van rijke geschenken, aan Z. H. den Paus.

—Het verzoekschrift ter herstelling eener werkelijke souvereiniteit des H. Stoels, welke aan de Italiansche Kamer zal worden voorgelegd, bedraagt reeds meer dan twee millioen handteekeningen.

— Bij de tentoonstelling van het

---

volk zoolang heeft geduld, moget gij of uw keizer, die zelfs zondige menschen zijt, de wraak en toorn ook nog eenigen tijd uitstellen".

„Spreek niet zoo, mijn vader," hernam Julianus op eenen zachtzinnigen toon, „mijn hart is onschuldig aan wraakzucht of gramschap jegens menschen, die mij geen het minste leed hebben gedaan; ik ben slechts een werktuig in de hand van den Keizer, welken ik dien; zijn bevel luidt zeer streng, en ik durf hierin de stem van mijn hart niet volgen; gehoorzaamheid is de plicht van den krijgsman; en hoe gehoorzaam ik U ook anders moge zijn, hierin kan ik uwe bede niet inwilligen."

Pater Andreas zweeg een oogenblik; plotseling blonk een straal van hoop op zijn wezen: „Julianus!" riep hij, „laat deze menschen vrij; ik wil de gansche som in hunne plaats betalen; maar geef mij een kort uitstel; ik zal naar *Emesa* reizen, aldaar heb ik rijke vrienden wonen, die mij hunne hulp niet zullen ontzeggen. Eer de zon ten tweeden male ondergaat, ben ik terug en de verlangde som is in uwe handen. „Ik bid u sta mij deze bede toe", ging hij dringend voort, toen hij zag dat Julianus zich scheen te bedenken, „geef spoedig uwe toestemming, verlos deze arme menschen uit hunnen angst, en volg de inspraak van uw gevoelig hart."

„Welaan dan, mijn Vader," sprak Julianus eindelijk, „uw wensch zij vervuld; ik wil uw edel werk niet verhinderen, vertrek, en doe gelijk gij gezegd hebt; eenige mijner soldaten zullen U ten geleide verstrekken." Thans beval hij, dat men voor pater Andreas een gezadeld paard zou voorbrengen, en met de eerste stralen van de opgaande zon verliet de waardige priester, vol van een heilig ongeduld, het dorp; onbeschrijfelijk was de indruk die de grootmoedige handelwijze van pater Andreas op de *Siriërs* gemaakt had. Zoo zou dan de man, wiens zoo vaak ondervondene menschlievendheid zij met ondank en wantrouwen hadden vergolden, dien zij, nog weinige uren geleden, den gruwelijksten marteldood hadden toegedacht, thans hun redder in den nood zijn, en zich zelven geene rust gunnen, alvorens hij zijn edel voornemen met een gewenscht gevolg zag bekroond! Het scheen hun een wezen van verhevener aard toe; zij hadden van hunne goden nauwelijks zulk eene grootmoedige handelwijze durven hopen, en hoe grooter de angst was, dien zij in dezen verschrikkelijken nacht hadden doorgestaan, des te krachtiger was in hen thans het gevoel der vreugde over de onverhoopte redding. Zoo veranderde dan de haat, die zij tot hiertoe pater Andreas hadden toegedragen, in eerbewijzingen en betuigingen van liefde, die insgelijks op zijne eenvoudige gezellen overging. Men besloot dan ook oogenblikkelijk hunne schier in puinen veranderde hut weder te herstellen, teneinde alzoo ieder spoor van hun schandelijk vergrijp, waaraan zij zich, in hunne verblindheid, hadden schuldig gemaakt weg te nemen.

(Slot volgt).

—o—

Vaticaan zal nog eene afdeeling gevoegd worden van natuur- en weerkundige instrumenten ; de geleerde pater Denza van Moncalieri is met de inrichting van deze afdeeling belast, onder bescherming van kardinaal Alimonda, aartsbisschop van Turyn.

—Z. H. de Paus is volgens de *Figaro* bezig aan een brief voor Mgr. Walsh, aartsbisschop van Dublin, welk schrijven instructiën bevat betreffende de houding van de geestelijkhed en van de geloovigen. Kardinaal Rampolla van zijn kant arbeidt aan een memorandum voor het Engelsche gouvernement over de Iersche quæstie. In dit stuk neemt Leo XII de houding aan van middelaar tusschen Engeland en Ierland.

Aan de *Obs. Fr.* wordt uit Rome het volgnde gemeld :

" Men verzekert dat Mgr. Gualdi naar Ierand zal terug keeren. Na de gedane onderzoekingen koestert het Vatiaan de overtuiging, dat de Iersche quæstie rechtvaardig is. Het zal haar ondersteunen.

—Eene oogst delicate quæstie, dewijl zij zo nauw met de Romeinsche is verbonden, heeft het Vaticaan te behandelen. Koning Humbert en zine gemalin willen den Paus een cadeau bij gelegenheid van Zijn jubilé aanbieden, maar daar zij natuurlk eene eventuëele weigering niet durden wagen, werd een hooggeplaatst personage belast met hieromtrent het Vaticaan te polesn. Het hof zou ook officiëel deelnemen aan de jubilé-feesten ; want het zou immers stuitend voor het huis van Savooië zijn, wanneer het Katholieke- en het Katholieke hoven en alle volken in Rome bijeen zag om den Paus eer te brengen en de Koninklijke familie voorbij te gaan. Men zou het als volgt willen schikken. Koning en koningin zouden hunne eerbewijzen en cadeaux aanbieden niet in kwaliteit van regeend huis van Italië maar als huis van Savooië.

Of al deze details volkomen waarheid bevatten, weten wij niet, maar het is zeker dat betreffende deze quæstie onderhandelingen gaande zijn.

FRANKRIJK. In de *Petite Guerre* schrijft nu Leo Taxil: In den tijd dat ik in den republikeinschen modder zat, had ik onder mijne medeplichtigen in papenvreterij, den secretaris van Wilson. Mijn papenvretend blad *la république anti-cléricale* werd grootendeels in het Elysée geschreven, men bracht mij het hoofdartikel door een eere-wacht. . . te paard

Dit artikel was geschreven door den heer Lafont. In het Elysée had men zeer pleizier met onze zotte spotternijen tegen de priesters, en men kende er godslasteringen al lachend goed. Ik herinner mij nog een ongodsdienstig en bordeelachtig boek getiteld *Le Curé enflammé*, dat in zijn geheel geschreven werd door Wilson ; hij teekende het echter niet ; 't was te vuil ! En wat dient er meer gezegd?

—Volgens de jongst ontvangen telegraphische berichten loopende tot den 3n dezer is de Fransche crisis nog hangend. Nu zal het de radicalen, de president Grévy behouden wille, ten einde de verkiezing van Ferry als zoodanig te voorkomen. Meenende dat de publieke opinie hem thans gunstig is heeft Grévy geweigerd het presidentschap neer te leggen en zijne beslissing aan Rouvier medegedeeld. De minister-president heeft ulks aan de Kamers overgebracht, en voegde er bij, dat het Ministerie daarom onmiddellijk afgetreden , maar de Kamer besloot op de uitdrukkelijke mededeeling van den president aan Rouvier, dat hij aftreden en zijn Boodschap op 1n. dezer aan de Kamers zou inzenden, te wachten. Dit besluit werd Grévy ter kennis gebracht, en to wijzigde hij zijn besluit en belode den 2n. dezer eene Boodschap aan de Kamers te zenden, en dienvolgens is het Ministerie voorloopig aangebleven. Terzelfder tijd verzocht de president om zijn onherroepelijk besluit tot aftreding kenbaar te maken. Het volk is zeer opgewonden, doch feitelijkheden zijn er niet gepleegd.

—Een telegram van den 4n dezer meldt, dat Grévy afgetreden en Sardi-Carnot gekozen is tot president van de Fransche republiek.

SPANJE. — Don Juan, vader van Don Carlos is te Brighton, Engeland, overleden. De Spaansche pretendent maakt aanspraak op de Kroon in Frankrijk, als afstammeling van het Huis van Bourbon.

DUITSCHLAND.—In weerwil van het bericht, als zou de Czaar van Rusland uitdrukkelijk als voorwaarde gesteld hebben, op zijn terugries naar St. Petersburg, bij het bezoek aan Keizer Wilhelm *volstrekt* niet in aanraking met Bismark te willen komen, heeft er toch een samenkomst tusschen beiden plaats gehad, en nog wel eene van zeer vriendschappelijk karakter. De Czaar klaagde over de politiek van Duitschland, bijzonder diens politiek jegens Bulgarije, die, zeide de Czaar, tegen Rusland gericht was zooals uit brieven aan het Russisch Departement van Buitenlandsche Zaken ontvangen bleek.

Bismarck merkte op, dat Duitschland Bulgarije altijd beschouwde als liggende in de sfeer van Russische belangen, en handelde in dien geest waar alzoo Duitsche belangen in betrokken waren. Hij drukte zijn verlangen uit om de brieven te zien, waarvan de Czaar melding gemaakt heeft. Daarna zette de Kanselier de klachten van Duitschland tegen Rusland in den breede uiteen. De Czaar beloofde, bij zijn terugkomst te St. Petersburg, zich beter op de hoogte te stellen omtrent de feiten, waarop die klachten gegrond waren, en desovereenkomstig te besluiten te komen.

In politieke kringen te St. Petersburg denkt men niet dat de samenkomst tusschen den Czaar en Bismarck tot eene wijziging zal leiden in de politiek noch van den kant van Rusland noch van Duitschland. Men gelooft toch, dat die samenkomst zal medewerken om de vriendschap tusschen deze twee keizerrijken te onderhouden en te versterken, aangezien beider onderlinge politieke onafhankelijkheid vorderen den vrede te handhaven.

De *Koln. Ztg.* heeft groote sensatie veroorzaakt door te beweren dat de Czaar verklaard heeft, dat hij teleur gesteld is geworden ten opzichte van de Duitsche politiek naar aanleiding van een onderschepten brief, die men meende van Bismarck afkomstig te zijn. Die brief wordt nu toegeschreven aan Orleanistische agenten, die echter de verantwoordelijkheid daarvoor van zich afwerpen.

—Bij de aankomst van den Czaar aan het grensstation van Wirballen waren alle toegangen afgesloten, zelfs voor de voetgangers. Tachtig duizend man bewaakten den weg van daar naar St. Petersburg, en gedurende de reis is de Czaar verscheidene keeren van de eene naar de andere waggon overgegaan.

—Men meldt, dat de toestand van den kroonprins bevredigend is.

GRIEKENLAND. — Het duurt reeds bijna twee jaren, dat alle Katholieke Grieken den wensch uiten, dat de regeering zich bij den H. Stoel doe vertegenwoordigen, hetgeen niet lang meer zal kunnen uitblijven, vooral met den tegenwoordigen president van het ministerie. De heer Tricoupis is een dier mannen, waarop Griekenland met recht trotsch gaat. Hij maakt geen onderscheid tusschen zijne orthodoxe en Katholieke landgenooten; hij ziet in alles slechts naar verdienste. Men mag hopen, dat hij eenmaal de verlangens der Katholieke bevolking in ernstige overweging zal nemen. Waarom zou Griekenland het voorbeeld niet volgen van Montenegro en zoo vele andere meer belangrijke Staten, en een zaakgelastigde bij den H. Stoel accrediteeren ?

De Katholieke beweging is zeer werkzaam in Griekenland, en Mgr. Castelli heeft door zijne verschillende werkjes : over de onfeilbaarheid des Pausen, over het primaatschap der Kerk van Rome, over de noodwendigheid van een enkelen en waren Christelijken godsdienst, enz., niet weinig medegewerkt aan de beweging tot terugkeer naar het ware geloof.

Niets bewijst dit duidelijker dan de geestdrift, waarmede reeds eenigen tijd geleden de predikatiën van den Eerwaarden pater Lavy, van de orde der Dominicanen werden ontvangen. Hij was een retraite komen preeken in de kathedraal van den H. Dyonisius, en een gehoor, zoo talrijk en sympathiek als zelden voorvalt, verdrong zich om den kansel. Onder de notabiliteiten, die toegestroomd waren om hem te hooren, bevonden zich de Koningin met haar gevolg, de minister-president Tricoupis, verscheidene andere ministers, bijna alle professoren der hoogeschool, advocaten, geneesheeren, verschillende leden der H. Synode, orthodoxe priesters, die zeer dikwijls ten getale van meer dan twaalf aanwezig waren (en het waren de geleerdsten dier geestelijkheid), Protestantsche dominés, bijna de geheele pers, die het zich een roem achtte in het Grieksch den verkorten inhoud weder te geven van de predikatiën van den Dominicaner monnik. Hoe ruim de kerk ook is, zij kon de saamgevloeide menigte niet bevatten ; op het voorplein stonden honderden mannen, waaronder de geleerdsten van Athene.

Met welk een fierheid en geluk zagen de kinderen der ware Kerk niet dat toestroomen der afgescheiden medebroeders in de kathedraal, om een armen zoon van den H. Dominicus aan te hooren en na te denken over zijne uitlegging der dogma's en mysteriën van ons H. Geloof. Men zegge niet, dat de orthodoxe Grieken fanatiek zijn, maar men arbeide om hun te bewijzen, dat de Kerk als eene ware moeder van alle Christenen, zonder eigenbelang de eenheid van alle Christenen onder hetzelfde wettig gezag verlangt. Men begrijpe ook, dat onze afgedwaalde broederen nooit tot ons zullen komen zonder ons. De Grieksche Katholieken moeten zich door hen doen beminnen, eerst door naastenliefde en voorts door hunnen ijver. De welsprekendheid van redenaars als de Eerw. pater Lavy zal daartoe machtig medewerken. Het ontbreekt de Katholieke Kerk in Griekenland niet aan missionarissen : men zal zien, dat in eene nabijzijnde toekomst het Katholicisme ongehoorden voortgang in Griekenland en het Oosten zal maken. Maar boven alles is het noodig het ingewortelde vooroordeel bij de afgescheiden Grieken uit te roeien, dat de H. Stoel hen wil latiniseeren. Men kan zich niet voorstellen, welke eene onmetelijke afbreuk dit verkeerde denkbeeld aan de Katholieke Kerk doet.

De Eerwaarde pater Predikheer werd vóór zijn vertrek uit Athene aan het paleis ontboden, waar de goede Koningin hem een audiëntie verleende, en bij een tweede bezoek genoot pater Lavy de buitengewone eer uit de handen Harer Majesteit zelve een koninklijk geschenk te ontvangen.

V. S. van N.-AMERIKA. — De Sheriff en de Jury van New-York hebben Guzman Blanco bij verstek tot eene schadevergoeding van meer dan twee millioen dollars veroordeeld, wegens samenspanning tegen de Manoa Land Company.

VENEZUELA.— Door eene geweldige werking der zee is de zeewering te La Guayra die nog niet voltooid was, geheel en al weggerukt. De schade wordt op 3 millioen bolivars geschat.

Poncio Pilato na Viena.

(Leyenda).

(*Fin.*)

Na promé ora di anochi, mi a lora mi den un capa, i mi a doena un rond den stad, i mi a keire te ceca porta di Gólgota. E sacrificio tabata cumplí. Estado di pueblo ja no tabata mes cos. E tau di hende, maské semper agitá, tabata drenta di nobo den Jerusalem, tristoe, ketoe, brongonzá, jen di desesperacion. Kiko nan a caba di mira tabata inspira nan miedo i remordimiento. Mi a mira pasa dilanti mi també e tropa chikitoe koe tabata bao di mando, ketoe i tristoe mescos koe e pueblo ; e Porta-estandarte a tapa su águila na senjal di rouw, i mi a tende algun soldá murmura palabra koe tabata parce mi masjá stranjo, i koe mi no tabata comprende nan nificasjon. Algun otro tabata conta hopi prodigio (cos masjá raar i no natural), manera esnan koe pa boluntad di diosnan a spanta Roma no poco bé. Di tempoe en tempoe, hopi grupo di homber i di mohé banjá den lágrima, tabata keda para den di e caja koe nan ta jama Via Dolorosa i nan tabata drai mira na e Ceroe di Suplicio manera hende koe tabata busca aja ariba algun prodigio nobo, koe nan tabata spera ainda.

Mi a drenta den Pretorio coe mes tristeza, coe mes desolación den mi pechoe manera e multitud koe mi a sali di mira. Ora mi tabata subi trapi, coe luz di un weerlicht mi a mira e tresnan manchá ainda coe sanguer di e Nazareno. Ai un homber bieu tabata warda mi, su posicion tabata di un hende koe ta suplica : tras di djé tabatin algun mohé gepak ceca otro ; mi a conoce nan na nan joramentoe, pasobra scuridad no tabata permiti mi mira nan cara. E homber bieu a hinca roedija na mi pia i el a jora amargamente : ¡ sigur ta un cos terribel di mira un homber bieu jora !

—Kiko bo ta pidi, mi tata, mi a puntrele coe dulzura.

El a responde mi :

—Mi ta Hosé, nacé na Arimatea ; i na roedija mi ta bin pidi bo e fabor di dera *Hesús di Názaret.*

Mi a bisa e bieu lamta i mi dici :

—Haci manera bo ta desea.

Na mes tem mi a jama Manlio i mi a mandé bai coe algun soldá pa mira nan dera e morto i pone warda na su graf pa ningun hende no profanele. Algun día despues e graf a manice basjí ; i discipelnan di Hesus a publica toer camina, koe nan Meester a resucita manera el a bisa padilanti.

Tabata sobra ainda un último deber, es ta : mi mester a informa César di toer e historia extraordinario akí ; asina mi a haci di cos di mas chikitoe sin scondele nada.

Mi a scirbi e carta-aí e mes anochi di e dia fatal ; i mardugá a habri mi coe estilo [pen di e tem aja] na mi manoe.

Mi a laga mi carta para ora mi a tende trompetnan tabata saluda Diana, i ora mi a drai mi wowo pa banda di porta di Cesaria, mi a mira un movimientoe grandi di warda i soldánan, i mi a tende aja leu algun otro trompet koe tabata toca marcha di César : tabata un judanza di tropa di dos mil homber escohir koe tabata bini pa mi, i koe, pa nan jega mas lihé, nan a camna hinter anochi. O! e grandi inikidad ai mester tabata cumplí, mi a sclama halzando mi dos braza riba mi cabéz ; awé tropa ta jega pa bin salva e homber koe tabata sacrificá ajera ! O bofón cruel di Destino ! Ésta bon e Nazareno a sclama clabá riba cruz : *Toer cos ta cumplí !*

Fó di e momentoe-aí, coe un poder terribel na mi manoe, ja mi no por a pone un stopmentoe na mi odio contra un pueblo koe a haci mi bira infame i criminal. Un bé mi a resolve di haci terror reina den Jerusalem, i manera pa doena un forza mas grandi na mi venganza, Emperador a scirbi mi un carta tumando na maloe mi conducta. E noticia koe mi a manda Roma di morto di Hesus tabata lezá den Senado i el a causa sintimentoe masjá grandi. Nan a caba di pone Imagen di e Nazareno, honrá manera un Dios, den lugá sagrado di paleis imperial. E cortesanonan koe tabata contra mi a busca pretexto di ají pa nan coeminza un tao di keha, koe, hopi anja despues di Tiberio, a trece mi al fin n'e stad di destierro akí, oenda mi bida meste caba meimei di ansja i remordimentoe.

Ata, Albino mi a caba di conta bo toer cos! si mi palabranan a penetra den bo coerazon, a lo menos lo bo haci mi husticia di bisa koe Pilato tabata mas desgraciado koe criminal!

E anciano a keda ketoe, lágrima tabata drama riba su cara geplooi; i su wowo scur, pegá, tabata parce manera é tabata mira coe horror un imagen invisibel pa toer otro hende, ma presente semper na su bista, un recuerdo lúgubre di un tempoe pasá koe semper tabata dilanti djé.

Albino tabata mes tristoe i spantá koe Pilato, i é tabata busca aigun palabra bon pa doena algun consuelo na su amigoe terribel. A la fin e dici coe n'é: Poncio, bo desgracia ta extraordinario, maske té ainda tin bálsamo pa heridanan di bo coerazon; bo meste toema bo refugio ceca *Suplica* nan, e birgen cohonan aí koe ta desarma ira di diosnan.

Pilato a hari coe un grimlach bruhá coe lágrima, koe a spanta e prudente Albino.

—E stad-aki to maloe pa bo, Albino a sigui, tin odio den plaza públicanan, i Jano koe ta wak dilanti drempi di toer cas, no ta proteha cosnan di aden contra storm di afó. Pakiko bo no ta bai pidi na nos ceroenan un poco di e sociego koe nan ta ninga bo aki? Aire di coenucoe ta convida hende na descanso, i ta haci hende lubida molestianan di stad.

—Mi tin miedoe di comprende bo, Pilato dici, su lipnan tabata tembla i un coló bleek manera muraja tabata riba su cara. Sí, mi tin miedoe di comprende bo. Bo ta haci manera colebra, bo ta drai un rond grandi pa bo jega n'e cos koe bo kié; bo kié cera porta di bo cas p'e pober anciano.

—Diosnan koe ta scucha mi i koe mi ta pone pa testigoe, Albino dici, nan sabi masjá bon koe nunca mi no falta coe lei santoe di hospitalidad, maske........

—Sí, pa otro hende, e anciano a interrumpié, ma pa mi bo ta haja un razon pa bo excusa bo i falta coe n'é. Mi ta bolbe bisa bo koe mi ta comprende bo; no caba di papia; ta di mester libra un amigoe di e pena di papia palabra koe ta disgustele. Albino, e valor bieu ta bolbe spierta den mi; un flambeu ta blinde un hende su wowo promé é paga. Scucha, Albino; mi ta bai despidi mi di bo penatenan; mi ta parti foi bo.

Albino a baha su wowo i el a keda ketoe.

—Bon, Bon! bo silencio ta grita, manera Marco Julio dici.

Mi ta bai jama mi criarnan.

—Bo criarnan? Albino dici; el a lamta foi stoel.

Bo criarnan? Ja bo no tin ningun, pasobra nan toer a huí foi nan sjon.

—Masjá bon! Pilato a responde.

—Un só a keda fiel na bo, i é ta un soldá bieu.

—Ah! ta Longino! mi no tabata duda. Bisa e mucha jamele; permiti mi supla bo lampi paga, pasobra é no tin mas azeta. ¡Mira luz di mardugá!

—O! no acusa mi Poncio; no laga bo despedida insulta mi Penatenan.

—Amí acusa bo? Nó; mas bien mi tin compasjon di bo. Sanguer di Roma ta bira slap den toer vena; ja no tin romano mas, laga nan traha toer camina altá consagrá na Miedoe! Cas di Albino ta trahá riba atrio di tempel di Marte (Dios di guerra)!

Pilato a grita hari coe toer su forza, i é no a stop te ora Longino a jega.

—Ah! bendita sea bo fidelidad, Longino! Abó no a sigui camina di desertornan. Albino lo sabi kiko e soldá akí a haci? E tabata sirbi di lancero i é tabata riba Gólgota, na pía di Cruz, día e Nazareno a moeri, i el a bora su coerazon coe un lanza. Longino lo moeri cristiano. Hu! mi ta mira koe bo a bisti bo spada, O, bon soldá bieu i mi último amigoe!

E soldá a responde coe un senjal di cabéz.

Pilato a bisa Albino adios.

Un ora despues e dos hombernanaí a jega na mitar di subimentoe di un ceroe koe tabata mira riba hinter stad di Viena. Net solo tabata sali coe su luz suave di e madrugá boenitanan di verano, luz koe tabata lombra riba cúpula (dak rondó) di brons dorá di tempel di Victoria i riba atrio di marmer di e tempel di cien diosnan. Un anochi misterioso tabata reina ainda den di e mondi ceránan camina inmortalnan ta biba. E stad, trahá banda di Rodano (rioe), tabata parce manera é tabata scucha música di e rioe. koe e silencio di anochi tabata haci mas largoe. E halturanan tabata banja den un aire puroe di oro; un frescura agradabel, caimentoe di awa foi un waterval coe un boroto boenita, cantamentoe di paharonan, melodía desconocí, tabata subi fo di e ceroe i tabata haci e hendenan di concensji trankilo bendiciona bida.

Pilato tabatin su wowo fihá riba un precipicio hundoe, pretoe, koe tabata habri un banda di djé. Un rioe scur tabata corre aja bao den su fondo; hende por a tendé borota sin por mirele; toer sorto di jerba bruhá coe diferente sorto di paloe mas grandi i mas chikitoe a flehte manera un panja impenetrabel riba e abismo spantoso: i algun pida baranca koe tabata cai foi ceroe tabata bringa un gran rato coe e jerba i paloenan promé nan jega abao i cai den awa. koe tabata salta coe un eco horribel. Pilato tabata contempla e abismo hundoeaí coe pleizí; despues el a tira su wowo riba e paisage hancho i magnífico koe tabata rond di djé n'e momentoe-aí di su desesperacion. E ta medita riba morto di e Nazareno, riba e morto-aí koe tabata asina trankilo meimei di desorde di hinter naturaleza.

—Longino, é dici, hinca bo sabel den balinja. pasobra ja mi no mester di dje; lo mi sabi manera di moeri sin é. Mi no kié mancha bo manoe coe mi sanguer, pasobra ainda bo ta tapá coe otro sanguer koe lo no pagá nunca. Sí, Longino e homber sabí di Gólgota sigur a baha fo di inteligencia di mas haltoe. Tene semper e keramentoe-aí. Toer esnan koe a moeha nan manoe den sanguer di *Es Un*-aí, a moeri un morto miserabel: corda di Herodes i di Caifás. Tiberio mes tabata hogá riba su cama na Caprea, i mi, lo mi keda biba ainda despues di nan? Bo ta bai mira com mi ta imita nan.

I...... el a tira su curpa coe cabez den abismo.... Longino a tende e rama bruhánan krak i é no a mi ra mas koe e repinan di su toga koe a keda pegá n'e paloe di sumpinjanan di é boeracoe. El a tende també e golpi doofnan di e curpa, i e último gritoe koe eco a repiti i koe a broeha koe un caimentoe duroe den awa coe a spat su scuma blancoe i lombrá den solo.

Asina tabata fin di esun koe bao di su poder nos Senjor Hesu Cristoe a muri.

Despues di diezocho siglo ainda e morto-ai, e homber-ai, e recuerdo ai ta parce manera e ta zwerfe riba e stad bieu romano. Bista di Viena ta causa ciertoe sintimentoe raar na toer viagero; toer cos aí ta bisa koe algo misterioso i inaudito (koe hende no a tende nunca) a sosode aí.

WAARSCHUWING.

De ondergeteekende maakt bij deze een ieder bekend, dat, daar hij op zijne plantage *Plantersrust* veel overlast ondervindt van wilde katten, varkens en roofvogels, die hem groote schade veroorzaken, hij van af aanstaanden Maandag op die dieren met scherp zal laten schieten, tot welk einde al de gronden van bovengenoemde plantage als jachtterrein zullen gebezigd worden. Tevens waarschuwt hij een ieder om te zorgen, dat hun vee, groot of klein, zich niet op die gronden begeven, zullende hij noch degenen, die voor hem jagen aansprakelijk blijven voor schade en ongelukken, die daardoor kunnen veroorzaakt worden.

Curaçao, den 25 November 1887.

C. M. DE HASETH.

INTERNATIONALE TENTOONSTELLING TE BRUSSEL.

De ondergeteekenden geven hierbij aan belanghebbenden kennis, dat zij zich op den door den Consul van *België* aan den Heer Gouverneur der kolonie te kennen gegeven wensch der Belgische Regeering, dat *Curaçao* zal deelnemen aan de groote internationale tentoonstelling van wetenschap en nijverheid, die in Mei 1888 te *Brussel* zal worden geopend, op verzoek van den Gouverneur in Commissie hebben gesteld, in de kolonie Curaçao, door eene zoo volledig mogelijk inzending van de artikelen harer nijverheid, op d Tentoonstelling te doen vertegenwoordigen.

De ondergeteekenden vermeenen daardoor het belang der kolonie te bevorderen en rekenen op den steun van allen, die haren vooruitgang en bloei ter harte nemen.

Zij zijn bereid tot het geven van de noodige inlichtingen en tot het in ontvangst nemen van de in te zenden voorwerpen.

Curaçao, den 17 November 1887.

G. A. L. FERGUSON.

W. E. BOE.

A. A. CORREA.

CHS. JUTING.

G. W. FIELLMUND.

INTERNATIONALE TENTOONSTELLING

Barcelona in Spanje.

De Commissie voor de inzending van voortbrengselen uit de kolonie Curaçao naar de internationale tentoonstelling te Barcelona in Spanje vestigt op nieuw de aandacht van kooplieden, planters en alle andere belangstellenden op de gelegenheid, die er nog bestaat tot het doen van inzendingen, daar genoemde tentoonstelling het voorjaar van 1888 zal worden geopend.

De leden der commissie zijn steeds bereid tot het geven van de noodige inlichtingen en tot het in ontvangst nemen van hetgeen men wenscht ten toon te stellen.

Curaçao, November 1887.

De Voorzitter,

HERMAN C. HENRIQUEZ.

De Secretaris,

M. R. M. ROBBIUS.